

BŮH SHLÉDL NA SVOU NEPATRNOU SLUŽEBNICI

Duchovní cvičení MKH v Collevalenza, Itálie, 23.–29. června 2025

„Maličká, protože jsem Božím tvorem a vyvolena za Matku Slova. Maličká, protože jsem všechno dostala od Boha. Maličká, protože jsem byla zastíněna Boží mocí, která mě zahrnula svou velikostí. Mým bohatstvím je proto jedině bohatství maličkých a chudých: pokora, oddanost a naděje.“ (8. 9. 1976)

Mysleme například na namáhavou cestu do Betléma. Jaké měla Panna Maria tehdy myšlenky? Měla myšlenky, totiž ctnosti těch, kdo jsou chudí a maličcí a dokážou ve všem záviset na Boží lásce a milosrdenství, na Bohu, který je Otcem a zároveň je Všemohoucí.

„Kolik námahy na těžké cestě až do Betléma! Kolik bolesti při každém odmítnutí otevřít nám dveře! Kolik důvěry k Otci, který nás vede k uskutečnění svého velkého plánu lásky!“ (24. 12. 1987)

Z těchto a z jiných poselství meditujme o nejméně čtyřech ctnostech Panny Marie:

Pokora: uvědomuje si, že přišla až na to místo jen proto, že ji vedl Bůh.

Víra: je si jistá absolutní Boží věrností a mocí.

Odevzdanost Bohu: s naprostou důvěrou se odevzdává do Pánových rukou.

Naděje: ví dobře, že Bůh se vždycky o všechno postará.

Totéž se stalo i později, když svatý Josef pochopil, že Maria čeká dítě. Panna Maria mu nic nevysvětlovala. Čekala, protože věděla, že je v rukou Božích: bylo na něm, aby ji obhájil.

Proto i my, v těžkých životních okolnostech, musíme zůstat pokorní a důvěřovat, bez stěžování si, následující příklad naší Maminky.

„Hledte, moji přemilí, na svou Matku, když byla dítětem, a naučíte se být maličkými! Musíte být maličkými, protože jste mámi dětmi, a proto musíte žít mým vlastním životem. Musíte být maličkými, abyste se stali povolnými nástroji pro můj plán a abyste se zalíbili mému Synu Ježíši. Jak velice vás Ježíš miluje, moji přemilí synové! Právě proto vás miluje, že chcete být maličkými, chudými, prostými a pokornými.“ (8. 9. 1976)

Svatý Pavel napsal překrásný hymnus o pokoře:

„Nechť je mezi vámi takové smýšlení jako v Kristu Ježíši:

Způsobem bytí byl roven Bohu, a přece na své rovnosti nelpěl,

nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí.

A v podobě člověka se ponížil, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži.

Proto ho Bůh vyvýšil nade vše a dal mu jméno nad každé jiné jméno,

aby se před jménem Ježíšovým sklonilo každé koleno – na nebi, na zemi i v podsvětí –

a k slávě Boha Otce každý jazyk, aby vyznával: Ježíš Kristus je Pán.“ (Fil 2,5–11)

Ježíš, postupně jak rostl, se hlavně v dětství musel naučit pokoře od Panny Marie a od sv. Josefa.

Poznání, že všechno přichází od Boha, v oblasti duchovní i hmotné, je také znakem velké pokory.

Zde uvažujme o vztahu mezi Stvořitelem a stvořením. Bůh nemůže jinak, než nenávidět pýchu a milovat pokoru, hlavně když je vyjádřena modlitbou a důvěrou v něho. Máme mnohé příklady i ve Starém zákoně. Například Judita popisuje sebe samu jako stvoření, které uznává svou nicotu před Bohem. Než uskutečnila své poslání, připravovala se na něj pokáním, pokornou a důvěřivou modlitbou v Boží pomoc. Generál Holofernes a jeho vojáci překypují silou a jsou plní pýchy. Židovský lid se cítí být slabý a je plný strachu. Avšak Bůh vítězí skrze tuto velmi slabou ženu. Celé dějiny a dva tisíce let křesťanství

nás učí, že on umí dělat všechno z ničeho, aby zmátl pýchu člověka, aby mu vzal důvěru v sebe sama a v jeho vlastní prostředky. Jsem si jist, že i my máme stejnou zkušenost.

„Učte se být maličkými. Neobrátíte-li se a nebudete-li jako malé děti, nemůžete pochopit můj plán. Jeho síla spočívá ve slabosti a jeho uskutečňování pokračuje každý den tiše a skrytě. Mocí Ducha Svatého, který vše spaluje a obnovuje, přijde k vám království Boží cestou pokory a nepatrnosti. Je-li vaše srdce zářivě čisté, může se otevřít Duchu Svatému, který přichází, aby vydal svědectví ve slávě o triumfu mého Syna Ježíše. Je-li váš duch učenlivý, pak můžete pochopit a přijmout toto pozvání. Silou nepatrných bude poražen můj pyšný Protivník; celý svět bude obnoven!“ (8. 9. 1981)

Stejným způsobem jednal Bůh s Abrahamem, Mojžíšem, Gedeonem, králem Davidem a s proroky.

Následně Panna Maria, s pokornou zbraní růžence, porazila velký zástup nepřátel křesťanství u Lepanta (1571) i nesčetné turecké vojsko u Vídně (1683). Škoda jen, že v současné době katolíci, spojení v modlitbě růžence, nedůvěřují tolik moci, kterou Bůh vložil do rukou své Matky. V Knize Judit čteme: *„Neboť tvá síla není v množství, ani tvá vláda se nezakládá na silácích. Ty jsi Bůh ponížených, pomoc maličkých, zastánce slabých, ochránce opuštěných, spasitel zoufalých.“ (Jdt 9,11)*

Prorok Jeremiáš říká: *„Zlořečený je člověk, který důvěřuje v člověka.“* U tohoto tématu nemáme problém s výběrem citátu, proto dále cituji z 1. listu sv. Pavla Korinťanům: *„Kristus mě totiž neposlal křtít, ale zvěstovat evangelium, ovšem ne moudrostí slov, aby Kristův kříž nepozbyl smyslu. Slovo o kříži je bláznovstvím těm, kdo jsou na cestě k záhubě; nám, kteří jdeme ke spáse, je mocí Boží. Je psáno: „Zahubím moudrost moudrých a rozumnost rozumných zavrhu.““ (1 Kor 1,17–19)*

Jinými slovy, Bůh měl v úmyslu spasit lidi prostřednictvím kříže, což je úplné a nepřekonatelné popření každého projevu pýchy člověka. Spásu nám totiž dává jedině milost Boží.

„Boží pravda je ukřižovaný Kristus, konkrétní skutečnost utrpení a krve. Čím více houstnou temnoty a srdce krvácí v samotě bolesti, tím více objeví křesťan radost z víry. Když všechna oslnivá světla úspěchu zhasnou a křesťan se najde na temné cestě a neví, kudy kam, tak jde tam, kam jde, osvěcen zevnitř, neviditelnou Boží přítomností.“ (G. Barbaglio)

Do těchto výšek se však nemůže nikdo dostat, není-li již předem zakořeněn v ctnosti pokory, posílené modlitbou, která naučí člověka ještě více oslavovat Boha a jeho činnost. Naše Maminka nám říká:

„Tak se zdá, že především v tomto národě (Holandsko) teď satan zpívá o svém vítězství. Avšak odtud jsem také začala svou nepřemožitelnou akci. Používám k tomu všech svých malých dětí, které mi odpovídají ano: jejich nepatrností potru moc velkých, jejich pokorou utrpí porážku pýcha, jejich poddajností bude zkrocena každá vzpoura. Silněji zakusíte moji přítomnost...“ (8. 9. 1982)

Svatá Kateřina Sienská se modlila k Bohu takto: *„Bože, dej mi poznat propast svatého poznání Tebe i sebe.“* V tom je Panna Maria první učitelkou, vždyť ve svém chvalo zpěvu Magnificat říkala: *„Rozptýlil ty, kdo v srdci smýšlejí pyšně. Mocné sesadil z trůnů a ponížené povýšil. Hladové nasýtil dobrými věcmi a bohaté propustil s prázdnou.“*

V jednom poselství mluví podobně jako tehdy:

„Co dnes zatemňuje život lidí? Je to temnota odmítání Boha, jeho zatvrzelé a tak rozšířené popírání. Vy musíte šířit všude mocným hlasem: Bůh existuje! Kdo je jako Bůh?!“ (8. 9. 1985)

V evangeliu sv. Jana čteme: *„Člověk si nemůže přisvojit nic, pokud mu to nebylo dáno z nebe.“ (Jan 3,27)*

Svatý Tomáš Akvinský komentuje: *„Pán neříká jen to, že bez něho nemůžeme dělat jen velké věci, ale ani věci maličké, dokonce nic. Co se týká přirozených děl, nikdo nemůže udělat nějaký skutek bez jeho účasti.“*

Kolikrát za den na to myslíme nebo si to uvědomujeme? Svátý Pavel tvrdí: *„Máš něco, co bys nebyl dostal? A když jsi to všechno dostal, proč se chlubíš, jako bys to nebyl dostal?“ (1 Kor 4,7)*

I sám Ježíš říká: *„Nikdo ke mně nemůže přijít, pokud ho nepřitáhne můj Otec.“ (Jan 6,44)*

Zde je důvod, proč my, členové Mariánského kněžského hnutí, se stále modlíme k Duchu Svatému, jak nás to naučila Panna Maria: „*Přijď, Duchu Svatý, přijď na mocnou přímľuvu Neposkvrněného Srdce Panny Marie, své milované nevěsty.*“ Duch Svatý, který v nás přebývá, je hlavním autorem našich skutků. I dobrá myšlenka, dobrá touha pocházejí od něho. Sv. Pavel píše: „*Nikdo nemůže říci: „Ježíš je Pán“, leda v Duchu Svatém.*“ (1 Kor 12,3)

Panna Maria nám říká: „*Milosrdenství Páně se projevuje pouze prostřednictvím chudoby a bídy. Naplňuje dobrem lačné, dává zdraví nemocným, spásu ztraceným, důvěru zoufalým, milost hříšným. Moc Páně působí pouze prostřednictvím pokory a učenlivosti. Povyšuje pokorné, posiluje slabé, uvádí na cestu své lásky utlačené a zdeptané, pozoruje laskavými očima pronásledované a ty, kteří byli vytlačeni na okraj společnosti. Opěvujte dnes se mnou velké divy Páně. Velebte tajemství jeho božského Milosrdenství.*“ (8. 9. 1987)

V breviáři se modlíme takto: „*Bože, ochránce těch, kdo v tebe doufají, bez tebe nic nezmůžeme; zahrň nás svým milosrdenstvím a pomáhej nám užívat stvořených věcí tak, aby nás už teď přiváděly k hodnotám věčným.*“

Kéž nám Panna Maria pomůže meditovat a chápat tyto skutečnosti, které jsou tak nezbytné pro běžný i duchovní život. Naléhá: „*Zapomínáte, že vy sami od sebe nemůžete učinit nic a že je to jedině Ježíš Kristus, který vaším prostřednictvím působí a zachraňuje. Zapomínáte, že jste „služebníci neužiteční“, ubozí a hříšní. Vraťte se k modlitbě! Ježíše svátostného učiňte středem své modlitby, tajemstvím svého života, duší veškeré své apoštolské činnosti. Dnes vás žádám, abyste mi darovali svou kněžskou věrnost – jako věnec, který položte okolo mé kolébky, do níž jsem uložena ve chvíli svého pozemského narození. A buďte stále maličci, jako je dnes vaše Matka jako dítě. Jen když zůstanete stále dětmi, podaří se vám v těchto posledních časech zůstat věrnými kněžími.*“ (8. 9. 1992)

Na generální audienci 24. května 2024 papež František řekl:

„*Pokora je velkou protivnicí nejsmrteľnější ze všech neřestí, to je pýchy. Zatímco pýcha a povýšenost nafukují lidské srdce a způsobují, že se jevíme jako něco víc, než jsme, pokora vše vrací do správného rozměru: jsme úžasné, avšak omezené stvoření. (srov. Gn 3,19) Slovo „pokorný“ ve skutečnosti pochází ze slova humus, tedy země. A přece, v lidském srdci často vznikají iluze o všemohoucnosti, které jsou tak nebezpečné! A způsobují mnoho zla.*

Proto, abychom se osvobodili od pýchy, by stačilo velmi málo, stačilo by rozjímat nad hvězdnou oblohou, abychom znovu našli správnou míru, jak říká žalm: „Když hledím na nebesa, dílo tvých rukou, na měsíc a na hvězdy, které jsi stvořil, co je člověk, že na něho myslíš?“ (8,4–5). Moderní věda nám umožňuje rozšířit obzory mnohem dál, a ještě víc procítit tajemství, které nás obklopuje a proniká.

Blahoslavení jsou lidé, kteří si v srdci uchovávají toto vnímání vlastní malosti: jsou uchráněni od nepěkné neřesti – arogance. Ježíš ve svých blahoslavenstvích začíná právě od nich: „Blahoslavení chudí v duchu, neboť jejich je nebeské království“ (Mt 5,3). Je to první blahoslavenství, protože je základem těch dalších: ve skutečnosti z tohoto vnitřního pocitu malosti pramení mírnost, milosrdenství, čistota srdce atd. Pokora je vstupní branou ke všem ctnostem.

Na prvních stránkách evangelia se pokora a chudoba v duchu jeví jako zdroj všeho. Andělské zvěstování se neodehrává před branami Jeruzaléma, ale v odlehlé galilejské vesnici, tak bezvýznamné, že lidé říkali: „Může pocházet z Nazareta něco dobrého?“ (Jan 1,46). Ale právě odtud se svět znovuzrozuje. Vyvolenou hrdinkou není nějaká princeznička, která vyrostla v bavlne, ale neznámá dívka: Maria.

Bratři a sestry, pokora je vším. Zachraňuje nás před tím Zlým a před nebezpečím, že se staneme jeho komplici. Pokora je zdrojem klidu ve světě a v církvi. Tam, kde není pokora, je válka, nesvornost a rozdělení. Bůh nám dal příklad v Ježíši a Marii pro naši spásu a štěstí. A právě pokora je cestou spásy.“

Zde vkládám tato slova Panny Marie: „*Jak Pán shlížel na pokoru své služebnice, tak Pán shlíží nyní na pokoru všech mých synáčků. Na cestě pokory se učte být maličci. Dnes, kdy se mému Protivníko-*

vi daří naočkovat všem ducha domýšlivosti a pýchy, zůstávejte vždy v pravdě, hlásejte ji celistvou, a to s odvahou.“ (8. 9. 1993)

Několik praktických rad: pokora nám pomáhá vítězit nad lichotkami sebelásky. Komu je obtížné poslouchat, znamená to, že mu chybí pokora. Je dobré přijmout pokořování bez stěžování si, a ještě lepší je, když to obětujeme Pánu. I když se nám stane, že zhřešíme, vyznáme-li to Pánu s pokorou a bez ospravedlňování se, velmi postoupíme v duchovním životě, když kromě toho hledíme na ukřižovaného Ježíše s velkou vděčností a láskou, neboť on tak velmi trpěl kvůli nám.

Svatá Terezie z Avily zve ty, kteří chtějí dospět k jednotě s Bohem, k neobvyklé velkodušnosti v přijímání jakýchkoliv stížností či výčitek bez hledání výmluv, i kdyby byly zcela nespravedlivé. Takto budeme blíže našemu Pánu, který vzal na sebe všechny naše hříchy.

Mysleme na tolik křesťanů ve světě, kteří jsou pronásledováni. Mysleme na Ježíše, který umyl nohy dokonce i Jidášovi. Svátý Augustin prohlubuje chápání Ježíšovy pokory: „*Pokora Božího Syna je pokorou lásky.*“ Je třeba jít cestou této nové pokory, abychom praktikovali nové přikázání lásky. Sv. Augustin zakončuje: „*Kde je pokora, tam je láska.*“

Zde objevujeme opravdovou něžnost Panny Marie:

„*Chci vás laskat těmto svými rukama, jež mají za úkol shromažďovat všechny mé syny. Vy jste povoláni pocítit mé laskání; vy jste určeni zanést všude posilu mé mateřské něhy. Proto vás vedu do domu Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, abyste mohli být proměněni jeho božskou něhou. Ať se vaše srdce stanou citlivými a otevřenými, pokornými a mírnými, něžnými a soucitnými. Vaše kněžská něha sestoupí na každou ránu; bude pokrmem hladových, nápojem žíznivých, odpuštěním hříšným, pomocí potřebným, uzdravením nemocných, oporou tápajících, vůdcem nejistých, podporou utlačených, spásou všech. Jenom tak můžete uspišit triumf mého Neposkvrněného Srdce.*“ (8. 9. 1995)

Úryvky evangelia nám ukazují do hloubky Ježíšovo Srdce, cituji:

„V ten čas řekl Ježíš: „*Velebím tě, Otče, Pane nebes i země, že jsi tyto věci skryl před moudrými a rozumnými, a zjevil jsi je maličkým. Ano, Otče: tak se ti zalíbilo. Všechno je mi dáno od mého Otce; a nikdo nezná Syna než Otec, ani Otec nezná nikdo než Syn – a ten, komu by to Syn chtěl zjevit. Pojdte ke mně, všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout. Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce: a naleznete odpočinutí svým duším. Vždyť mé jho netlačí a břemeno netíží.*“ (Mt 11,25–30)

Na závěr slova Panny Marie:

„*Proto svým Mariánským kněžským hnutím shromažďuji ze všech stran své malé děti a s radostí vidím, že mi odpovídají velkomyslně a ve stále větším počtu. Silou maličkých přivedu k Bohu toto ubohé lidstvo, oklamané a svedené falešnými ideologiemi, a zvláště ohrožené velkým bludem ateismu. Právě já jsem chtěl Lucifer, starý had, satan, obnovit svou pyšnou výzvu Bohu tak, že přivede lidstvo, aby zopakovalo jeho gesto vzpoury vůči Pánu: ‚non serviam‘ – ‚nebudu sloužit‘. A tak já shromažďuji v zahradě svého Neposkvrněného Srdce šik svých malých dětí a nabízím jim dokonalou realizaci vůle nebeského Otce. Tak v nich a skrze ně opakuji své gesto pokorné a dokonalé pohotovosti k jeho vůli a opakuji tak znovu své fiat: ať se stane tvá svatá a božská vůle. – Silou maličkých uzdravím toto lidstvo, nemocné a zraněné hříchem, pýchou, násilím a nečistotou. Proto se sladkou něžností vedu všechny své malé děti na cestu svatosti, pokory, lásky a čistoty. A tak se tento svět zase stane zahradou, ve které bude opět možno Pána milovat, těšit se z něho, sloužit mu a dokonale ho oslavovat. Tak se uskuteční velké vítězství, o kterém předpovědělo a zpívalo Písmo svaté: ‚Navzdory odpůrcům už v ústech dětí a batolat zjednal sis chválu, že musí zmlknout, kdo zná jen záští a pomstu!‘ (Ž 8,3)“ (8. 9. 1996)*

P. Francis Geremia CS

Překlad z italštiny: Sr. Margita Baroková OSF, úprava do češtiny: P. Jiří Polášek

KNĚZ A PŘÍTOMNOST

Duchovní cvičení MKH v Collevalenza, Itálie, 23.–29. června 2025

Drazí otcové biskupové a drazí bratři kněží,

31. května 2025 uplynulo sto let od kanonizace svatého Jana Marie Vianneye, kněze, který byl ukázán jako vzor svatosti. Byl prohlášen za patrona farářů v roce 1929 a jako příklad pro kněžský rok 2009–2010. Myslím, že mnozí z nás si pamatují na sílu toho roku modlitby za svatost kněží, jakož i na nabídku duchovního mateřství vůči kněžím, ale bohužel i na útoky, které podstoupili kněží kvůli některým skandálům, útoky, které chtěly zasáhnout samotné kněžství prostřednictvím mediálních kampaní rozšířených a organizovaných na všech úrovních.

Avšak také si vzpomínáme na důležitý úkon papeže Benedikta XVI., který ve Fatimě zasvětil všechny kněze Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. Don Stefano nám řekl, že v této době je třeba soustředit se stále více na to, abychom své zasvěcení, které si často obnovujeme, pokud možno i každý den dobře žili.

Svatý Jan Maria Vianney řekl v den svého kněžského svěcení 13. srpna 1815: „*Ó, jak velká věc je kněžství! Kněžství dobře pochopíme až v nebi... kdyby se dalo pochopit na zemi, kněz by zemřel, ne ze zděšení, ale z lásky!*“

Zdá se, že časem pronikla do církve především funkcionalistická či pozemská myšlenka o kněžství, jako by se kněz měl starat o uspokojování náboženských potřeb lidí nebo o jejich sociální potřeby více než posvěcovat Boží lid, a to natolik, že ve světě není slyšet o jiné užitečnosti kněze než jen takové. Proto samotnému knězi hrozí to, že se bude cítit neužitečný, když se mu v pastoraaci nedaří. Takto kněžství hrozí, že ztratí svůj základní charakter, jímž je „Kristem být zrozen knězem“ a na sobě samých prožívat jeho obět čili být těmi, kteří zpřítomňují Kristovu kněžskou činnost ve světě, i když si to nikdo neuvědomuje.

Zdá se, že v církvi, ne v její nauce, ale ve vnímání jejích členů, se ztrácí jednota a nutnost svátosti kněžství a důsledkem toho i její specifikum, tedy to, co odlišuje kněze, jenž přijal svátost posvátného stavu, od ostatních členů církve. Víme to dobře, protože se nám možná už v dětství líbilo hrát si, že sloužíme mši svatou! Je zde hluboký existenciální rozměr v našem životě ve vztahu k Pánu Ježíši, když jsme si dobrovolně vybrali celibát a plnění kněžských slibů v okamžiku kněžského svěcení, slibů, které obnovujeme každý rok na Zelený čtvrtek spolu s našimi biskupy (Panna Maria často zdůrazňuje tento moment, jako by nám kněžím chtěla říci: stojí ti to za to, aby sis občas v klidu přečetl poselství ze Zeleného čtvrtku).

Během letošního Jubilea hnutí, sdružení a společenství (7. června 2025) cítil papež Lev XIV. potřebu říci, že „*v listu Iuvenescit Ecclesia, který dobře znáte, se píše, že hierarchické dary, které jsou vlastní svátosti posvátného stavu, se udělují k tomu, aby v církvi nikdy nechyběla žádnému věřícímu objektivní nabídka svátostné milosti a ohlašování Božího slova*“ (č. 14).

Ptejme se na jednu věc: proč chtěl papež citovat to, co bylo definováno jako „*Tria Munera Sacerdotalis*“ (trojí úřad kněžství)? Řekl, že milost je nám darována prostřednictvím:

- svátostí (munus sanctificandi – moc posvěcovat);
- ohlašování Slova (munus docendi – moc vyučovat);
- pastorační péče (munus regendi – moc vést).

Pokud papež cítil potřebu citovat *Tria Munera* (trojí úřad), je to znamení, že zde jde o místo, které někde skřípe, anebo je v určité krizi.

Charakteristika, kterou Pán vyzdvihuje ve svátosti kněžství, je tatáž, která je přítomna i ve křtu, i tam je přítomen *trojí úřad křesťana*. Ve křtu dostává každý křesťan prorocký, kněžský a královský úřad, který v kněžství nabývá specifický mandát způsobovat, aby v členech církve byly tyto úřady živé a účinné.

Když čteme Knihu poselství „*Kněžím, nejmilejším synům Panny Marie*“, vidíme, že často jsou tyto schopnosti citovány: Neposkvrněné Srdce nám odhaluje nebezpečí a úklady, které je chtějí neutralizovat, a také způsob, jak zpřítomňovat Kristovu kněžskou činnost prostřednictvím našeho kněžství. Krize

víry a krize kněžství jdou ruku v ruce, je to nepřítelova strategie, avšak Maria nám nabízí útočiště svého Neposkvrněného Srdce, aby pomohla církvi opět pochopit a najít důstojnost kněžství, a tak oddálit nebezpečí, která ohrožují cestu spásy.

Z tohoto chápeme sílu a pevnost příkladu Dona Stefana Gobbiho o velikosti kněžství (připomeňme si jeho časté: „*kněz je „druhý Kristus“!*“) a nutnost důvěrnosti s ním. Je to velká milost poslouchat každý rok na těchto duchovních cvičeních některé jeho meditace.

Chtěl bych spolu s vámi vidět, jak nám Panna Maria pomáhá žít tyto „tři úřady kněžství“. Často meditujeme o *munus docendi* (*Kristus je Pravda*), o *munus sanctificandi* (*Kristus je Život*) a nakonec o *munus regendi* neboli *gubernandi* (*Kristus je Cesta*). Například 8. září 1992, v poselství nazvaném Vaše kněžská věrnost, říká:

„*Jak jsem já byla od malička věrná Božímu volání, které mi bylo dáno od věčnosti, v souladu s jeho plánem, tak i vy buďte věrni vašemu kněžskému povolání...*

Pokud jste maličci, zůstanete věrní. Jste-li chudí, zůstanete věrní.

Pokud jste poddajní, zůstanete věrní. Je úkolem vaší nebeské Matky vést vás všechny po cestě vaší kněžské věrnosti.

– *Buďte věrni službě Slova (vzhledem k moci učit).*

– *Buďte věrni službě milosti (vzhledem k moci posvěcovat).*

– *Jednejte s odvahou a horlivostí (vzhledem k moci vést), které Panna Maria vysvětluje jako ty činnosti, které umožňují žít v církvi Boží Slovo a jeho nauku a milost svátostí.“*

Zároveň bych vám chtěl znovu nabídnout několik krátkých úryvků ze tří generálních audiencí Benedikta XVI., které měl ke konci roku kněží a byl přitom jako vždy přesný a důkladný.

MUNUS DOCENDI (moc učit, vychovávat)

(Benedikt XVI., generální audience 14. dubna 2010)

„*Dnes, uprostřed nouzové situace ve vzdělávání, je obzvláště důležité poslání církve, konkrétně uplatňované prostřednictvím služby každého kněze. [...] V této situaci se naplňuje Pánovo slovo, který měl soucit se zástupy, protože byli jako ovce bez pastýře (srov. Mk 6,34). [...] Toto je úloha kněze „in persona Christi“: zpřítomňovat ve zmatku a dezorientaci naší doby světlo Božího slova, světlo, kterým je sám Kristus v tomto našem světě.*

Pro kněze platí to, co Kristus řekl o sobě: „Moje učení není mé“ (Jan 7,16); to znamená, že Kristus se nenabízí sám, ale jako Syn je hlasem, slovem Otce. I kněz musí vždy mluvit a jednat takto: „Moje učení není moje, nešířím své myšlenky ani to, co se mi líbí, ale jsem ústy a srdcem Krista.“ [...] Kněz musí také říci: „Nežiji sám pro sebe a ze sebe, ale žiji s Kristem a z Krista, a proto se to, co nám Kristus řekl, stává naším slovem.““

Chápeme, jak velká čest je nám dána: být hlasem Božího slova, hlasem Krista, avšak ne jako jednoduší přenašeči, jako rádio, které opakuje, co kdo říká, ale my jsme opravdovým hlasem Krista, protože Kristus nás vlastní. Pak také chápeme, že naše kněžská důstojnost je převrácená a ponížená, nejsme-li hlasem Božího slova, ale něčeho jiného. Pokud nejsme vyzařovateli Boží svatosti, jako hvězdy, které šíří světlo a teplo, (a vzpomeňme si, co se mluví o hvězdách ve Zjevení) tak to se nazývá v astronomii černou dírou, totiž nejničivější známou věcí.

Panna Maria s bolestí odsuzuje právě tento problém, problém těch, kteří sice přijali svátost kněžství (týká se to kněží i biskupů), avšak šíří myšlenky, které jsou mimo učení církve, a někteří se dokonce snaží změnit učení církve. Tímto způsobem se nám nepřímo snaží říci, že kněz musí žít *munus docendi*, protože je Ježíšův obraz.

„*Prožíváš znovu mou bolest, když se zde setkáváš i s kněžskými bratry, kteří už nevěří. A svou službu vykonávají dál. Jsou to učitelé bludu, jsou to slepci, kteří vedou jiné do slepoty.“ (1. 10. 1977)*

„*Pokus mnohých učit evangelium jen čistě lidsky, zanedbávat jeho dějinný a nadpřirozený obsah, redukovat na přirozený výklad to, co je v něm obsaženo božského a zázračného, to mělo za následek, že*

jeho poselství ztratilo na síle a byla oslabena účinnost jeho hlásání. Síla evangelizace spočívá v její věrnosti a v autenticitě. Vám svěřený příkaz evangelizace se neuskuteční přizpůsobováním poselství Kristova různým kulturám, ale přivedením všech kultur ke Kristu.“ (14. 11. 1980)

Zde si vzpomeneme na černou legendu, která kriminalizovala misionářskou práci církve, zatímco musíme přehodnotit nesmírné dílo jezuitů v Latinské Americe (*reducciones*) nebo františkánů v Severní Americe (vzpomeňte si na svatého Junipera Serru) a omezit se na tu část světa, kde evangelium umožnilo těmto národům vzkvétat. A co Panna Maria Guadalupská? Neřekla nám, abychom se modlili jako Aztékové; ale představila se jako Matka pravého Boha (čímž jasně řekla, že jejich starověké náboženství bylo falešné) a umožnila jim zažít Ježíšovu lásku a světlo evangelia. Ona, Matka kněží, nás dobře učí, jak žít *munus docendi*. Je Matkou, která plodí Život a nás kněze, abychom byli otci ve víře, a máme dar, ale i úkol plodit v pravdě.

„Jakou bolest cítím, když vidím, že největšími oporami tohoto odboje jsou často ti, kdo se zasvětili Bohu a slibovali, že budou následovat Ježíše na cestě pokory, chudoby, čistoty a poslušnosti. Vy, moji přemilí synové, buďte mým lékem na tuto hlubokou ránu tím, že budete stále pevněji spojeni s papežem a budete pomáhat svým biskupům, aby s ním byli spojeni modlitbou, láskou, dobrým příkladem a vedením všech věřících k této jednotě. Třetí rána je způsobena nevěrou, která se vetřela do života tolika dětí církve, takže už neposlouchají Boží přikázání ani učení Ježíšova evangelia. Kráčejí tak cestou špatnosti a hříchu. Hřích se už nepovažuje za zlo. Často se ospravedlňují i nejtěžší hříchy proti přírodě jako potrat a homosexualita. Ze hříchů se lidé už nezpovídají. Do jakého stavu těžké nemoci jste se to dostali! Vy, moji přemilí synové, buďte mým lékem na toto tak těžké a tak rozšířené zlo tím, že budete pomáhat mým dětem kráčet cestou čistoty a svatosti. Začněte zase všechny učit opravdovou katolickou morálku. Podejte pomocnou ruku všem mým ubohým hříšným dětem a přiveďte je k zachování zákona Božího.“ (3. 12. 1986)

„Příčinou tak velkého rozšíření bludů a tohoto velkého odpadu od víry jsou nevěrní pastýři. Mlčí, když mají s odvahou mluvit, odsoudit blud a bránit pravdu. Nezasahují, když mají odhalit dravé vlky, kteří se vkradli do Kristova ovčince skrytí v ovčích kůžích. Jsou němými psy, kteří nechají roztrhat své stádo. Vy však musíte hovořit energicky a s odvahou, odsoudit blud a šířit jen pravdu. Přišla hodina vašeho veřejného a odvážného svědectví.“ (8. 9. 1985)

„Tak se v této velké záplavě odpadlictví snášejí bílé sněhové vločky z mého Neposkvrněného Srdce na vás, mně zasvěcení synové, abyste mohli všude roznášet světlo Božího Slova a stali se nástroji, aby všude zazářila ve svém největším jasu celá Pravda obsažená v evangeliu mého Syna Ježíše.“ (5. 8. 1995)

„Ježíš přichází prostřednictvím vašeho slova, které opakuje slova jeho evangelia spásy ve všech jazycích a všem lidem: „Jděte do celého světa a kaďte evangelium všemu stvoření!““ (23. 3. 1989)

„Oči pozvednuté k Marii: tak jste osvícováni panenským světlem mé víry, která vás vede, abyste pokorně přijímali Boží Slovo, uchovávali je s láskou, žili je s důsledností a kázali je s věrností. Svítím vám na cestu, kterou máte jít, abyste vytrvali v pravé víře a stali se sami jejími statečnými svědky. Kolik je ve vašich zemích bludů, často zapříčiněných pyšným postojem mnohých teologů, kteří už neuznávají učitelský úřad církve! Tak se mnoho mých dětí denně vzdaluje od pravé víry a padá do hluboké temnoty odpadu. Buďte vy dnes pevnými svědky víry tím, že s ochotou přijímáte učení papeže a autentický učitelský úřad církve a že kázáte všechny pravdy katolické víry, zvláště ty, které se už dnes nekáží.“ (31. 8. 1988)

Například, promiňte, když zde přeruším poselství a dovolím si zeptat se, zda v našich kázáních někdy mluvíme o posledních věcech člověka (smrt, soud, peklo, nebe) nebo jestli se snažíme zprostředkovat bohatství šestého přikázání se všemi jeho důsledky pro dnešní rodinu atd., nebo zda zdůrazňujeme první přikázání: „Nebudeš mít jiné bohy mimo mne,“ pro ty, kteří se ve skutečnosti neodvolávají na evangelium, ale na politický nebo ideologický proud... dokážeme o tom mluvit v kázáních?

Je třeba učit, že základem všeho zla je hřích. Jsme vedeni tímto světem k tomu, abychom ospravedlňovali hříchy všemi způsoby a prezentovali svatost jako nedosažitelný ideál, a ne jako jediný způsob života. A to je chyba, která činí naši pastorační činnost neúčinnou. Církev očekává a Panna Maria nám to připomíná, že my nabízíme Krista, a nejen moralismus založený na dobrých pocitech.

„Tak se stáváte světlem pro mnohé bratry, kráčejíci v nejhlubší temnotě.“ (31. 8. 1988)

„Budte věrní službě slova. Kolik je dnes kněží, kteří se stávají obětmi tolika bludů! Těmto bludům se učí, šíří se a propagují jako nová kulturní pojetí pravdy. A tak se snadno přijímají a velký počet mých dětí vzdalují od pravé víry. Vaše časy jsou doby předpověděné Božím Písmem. Dnes povstává mnoho falešných učitelů, kteří učí bajkám a věřící odvádějí od pravdy evangelia. Vy hlásejte vždycky a s odvahou Ježíšovo evangelium do posledního písmene. Tak zůstaňte v pravé víře a pomáhejte malému zbytku, aby zůstal pevný v jistotě víry v těchto dobách všeobecného odpadu.“ (8. 9. 1992)

Inspirací pro *munus docendi* (moc vyučovat) by mohla být Ježíšova slova: „Pro ně posvěcuji sám sebe, aby i oni byli posvěceni v pravdě.“ (Jan 17,19)

MUNUS SANCTIFICANDI (moc posvěcovat)

(Benedikt XVI., generální audience 5. května 2010)

„Být ‚svatý‘ je specifická vlastnost Božího bytí, které je absolutní pravda, dobro, láska, krása, čisté světlo. Posvětit člověka znamená tedy přivést ho do kontaktu s Bohem, s těmito vyjádřeními jeho bytí – světlem, pravdou, čistou láskou. Je jasné, že takový kontakt člověka přeměňuje...“

Žádný člověk nedokáže sám od sebe, ze svých vlastních sil, přivést druhého do kontaktu s Bohem. Je to Kristus sám, který nás posvěcuje čili přivádí nás do Boží sféry. Avšak jako projev svého nekonečného milosrdenství volá některé, aby ‚byli s ním‘ (srov. Mk 3,14) a stali se, prostřednictvím posvátného stavu, navzdory lidské chudobě, účastnými na jeho vlastním kněžství, služebníky tohoto posvěcování, rozdávatelé jeho tajemství, ‚mosty‘ mezi Bohem a lidmi...

Kdo tedy zachrání svět a člověka? Jediná odpověď, kterou můžeme dát, je: Ježíš z Nazareta, Pán a Kristus, ukřižovaný a vzkříšený. A kde se uskutečňuje tajemství Kristovy smrti a zmrtvýchvstání, které přináší spásu? V Kristově působení prostřednictvím církve, především ve svátosti Eucharistie, která zpřítomňuje spásonosnou oběť Syna Božího, a ve svátosti smíření.

Toto vědomí nás musí činit pokornými a velkodušnými ve vysluhování svátostí, s dodržováním kano-nických norem, ale i v hlubokém přesvědčení, že naším prvotním úkolem je umožnit, aby se všichni lidé, sjednocení s Kristem, mohli Bohu nabídnout jako živá, svatá oběť, v níž bude mít zalíbení.“

Papež Benedikt XVI. zde jasně vysvětluje, že posvěcení není jen „bezúhonné morální chování“, ale spíše život v Ježíši až natolik, že se naučíme obětovat sebe sama a v něm se obětovat Otci.

Poslechněme si, co říkala Panna Maria donu Stefanovi, počínaje Zeleným čtvrtkem 1986:

„Je to božské tajemství modlitby. Vaše kněžství se projevuje jako trvalé prostřednictví mezi Bohem a lidmi. A toto prostřednictví se uskutečňuje vaší kněžskou modlitbou, zejména přinášíte-li Bohu denní oběť mše svaté, která činí velikonoční dar této poslední večeře skrze vás trvalým a univerzálním. Dokonalost modlitby, to znamená hluboká jednota života s Bohem, je výkonem vašeho kněžství, když věřícím udělujete svátosti, Ježíšem ustanovené k vaší záchraně. Dokonalost modlitby je především vaše učenlivá a horlivá připravenost pro bídu duší, která vás nutí často jít do zpovědnic jako prostředníci svátosti smíření, kterou můžete uzdravovat hluboké rány tak mnohých hříchů. Pomocí vašeho dobrého příkladu by se mohla obnovit v celé církvi praxe časté zpovědi tím, že uskutečníte to, co v tento den požadoval můj první přemilý syn papež Jan Pavel II. ve svém okružním listě všem kněžím. Je to božské tajemství utrpení. Ustanovení kněžství směřuje zejména k trvalému – i když nekrvavému – sebeobětování Ježíšovu, které je pokračováním jeho oběti na Kalvárii. Tak jste i vy mnou povoláni trpět s Ježíšem a obětovat se s ním pro záchranu duší.“ (27. 3. 1986)

Munus sanctificandi (moc posvěcovat) se nedosahuje pouze tím, že církvi nabízíme svátosti, ale vychází z toho, nakolik se my sami necháme spasit Kristem a naší osobní zkušeností Kristova kněžství, nakolik znovu prožíváme Kristovo kněžství v jeho osobní a úplné oběti.

„Ježíš přichází každý den prostřednictvím vás, svých kněží a synů mého zvláštního mateřského zalíbení. Ježíš přichází prostřednictvím vašeho slova, které opakuje slova jeho evangelia spásy ve všech jazycích a všem lidem: *„Jděte do celého světa a kažte evangelium všemu stvoření!“* Ježíš přichází prostřednictvím vašeho kněžského působení tím, že přivádíte všechny k němu, vašemu Vykupiteli a Spasiteli. *„Kdo uvěří a bude pokřtěn, bude spasen.“* Ježíš přichází prostřednictvím eucharistické Oběti, která obnovuje Oběť jím dokonanou na Kalvárii, aby ještě dnes obmyl svou božskou krví všechny hříchy a špatnost světa. *„To činite na mou památku.“* Ježíš přichází prostřednictvím svátosti smíření, která přivádí všechny hříšníky zpět do domu jeho milosrdné lásky. *„Komu odpustíte hříchy, tomu budou odpuštěny.“* Ježíš přichází prostřednictvím svátostí, jejichž vy jste přísluhovateli, a prostřednictvím vaší osoby, která musí odrážet Světlo jeho ustavičné přítomnosti. *„Já jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa.“*“ (23. 3. 1989)

Inspirací pro *munus sanctificandi* (moc posvěcovat) by mohla být Ježíšova slova: *„[Otče,] dal jsi mi [Synovi] moc nad všemi lidmi, aby dal věčný život všem, které jsi mi dal. A věčný život je v tom, aby poznali tebe, jediného pravého Boha.“* (Jan 17,2–3) A „znát Boha“ znamená „žít“ s Bohem v hlubokém, existenciálním společenství s ním, „žít z něho“, je ovocem posvěcení; a konečně, „znát Ježíše Krista“ znamená žít v nás jeho kněžství, na kterém nám dává účast.

MUNUS REGENDI neboli GUBERNANDI (moc vést)

(Benedikt XVI., generální audience 26. května 2010)

„Kulturní, politické a historické zkušenosti nedávné minulosti, především diktatury dvacátého století, zanechaly v lidech pochybnosti ohledně tohoto pojmu. Pochybnosti, které se nezřídka odrážejí v přesvědčení, že autoritu není třeba brát vážně...“

Pán Ježíš je nejvyšší Pastýř našich duší... skrze pastýře církve pase Kristus své stádo: je to on, který ho vede, chrání, napravuje, protože ho hluboce miluje... Pán Ježíš chtěl, aby apoštolské kolegium, dnes biskupové, ve společenství s Petrovým nástupcem a kněžími, jejich vzácnými spolupracovníky, vedli Boží lid tím, že budou usměrňovat, oživovat a podporovat křesťanskou komunitu... Každý pastýř je tedy zprostředkovatelem, skrze kterého sám Kristus miluje lidi: prostřednictvím naší služby, drazí kněží, Pán přichází k duším, učí je, pečuje o ně, vede je.“

Tedy: skrze naše kněžství je to Pán, který se stará a vede.

A zde vidíme, že „vláda“ není k tomu, aby přikazovala, nýbrž aby sloužila duším; proto se zamysleme nad tím, co řekl Ježíš: *„Vy mě nazýváte Mistrem a Pánem a dobře říkáte, neboť jím jsem. Pokud tedy já, váš Pán a Mistr, jsem vám umyl nohy, i vy máte mýt nohy jeden druhému“* (Jan 13,13–14); a také *„Já jsem mezi vámi jako ten, kdo slouží“* (Lk 22,27).

Takže je to služba ke starání se a vedení: čili aby chránila.

Nyní věnujme pozornost tomuto bodu:

V posledních desetiletích se přídavné jméno „pastorační“ často používalo téměř v protikladu k pojmu „hierarchický“, stejně jako se ve stejném kontrastu vysvětlovala i myšlenka „společenství“.

Avšak „hierarchie“ znamená „posvátný původ“, čili poukazuje na to, odkud má původ moc vést, jež se později vyvinula ve strukturu, kterou běžně nazýváme slovem „hierarchie“. Její význam je tedy „posvátný původ moci“, což naznačuje Boží vůli. Pokud jde o myšlenku „společenství“, můžeme použít

latinský výraz „cesta v rozměru společenství“, nebo řecký výraz „synodální cesta“: jde o totéž ve dvou různých výrazech; musíme ovšem zvážit, jaký koncept chceme vložit do tohoto výrazu, „cesta ve společenství“ nebo „synodální cesta“. Právě na tomto záleží..., protože je jasné, že v „dimenzi společenství“ nebo na „synodální cestě“ nemůžeme ignorovat posvátný původ mandátu, který Kristus svěřil církvi ve svátosti posvátného stavu. Opakuji: nemůžeme z cesty církve odstranit tento mandát, který Kristus svěřuje některým prostřednictvím svátosti posvátného stavu.

Cítím potřebu to zopakovat, protože nejsme ustanoveni za pastýře nějakou náboženskou organizací, abychom udržovali určité tradice, ale jsme ustanoveni samotným Kristem, abychom chránili duše před působením zlého Odpůrce. Uvědomění si této skutečnosti by mělo výrazně ovlivnit naši kněžskou zkušenost. Na druhé straně by to mělo pomoci těm laikům nebo řeholníkům, kteří si myslí, že mohou rozhodovat o záležitostech víry a doktríny namísto kněží jen proto, že jsou již dlouho „aktivní v církvi“: církev takto nefunguje; musíme respektovat to, co Kristus předává a svěřuje ve svátosti kněžství. Dnes je v této věci mezi členy církve na všech úrovních mnoho zmatku.

Benedikt XVI. pokračuje: „*Pastýř je tedy takovým právě tím, že vede a hlídá stádo, a někdy i tím, že brání jeho rozptýlení.*“

Znovu dejme pozor, tady je důležitý bod:

Bez jasně a výslovně nadpřirozeného pohledu je kněžský úkol vést nepochopitelný. Chci vám to zopakovat: Bez nadpřirozeného pohledu...

Samozřejmě, když je mezi členy církve nauka o svátostech v krizi, je v krizi i život celé církve: Křest? Je jen relativně užitečný; být křesťanem není pro spásu nutné. Eucharistie? I to je volitelné a není vůbec nutné být v milosti Boží posvěcující, aby mohla být Eucharistie přijata. Manželství? Ideální situace, ale ne nezbytná pro to, aby rodina žila v Boží lásce. Posvátný stav? Není to skutečná přítomnost Krista, ale má funkční charakter, takže některé funkce může vykonávat kdokoli; jinak „je to klerikalismus!“ ... a tímto uvažováním se dar kněžství ztrácí.

Dávejte si však pozor, abyste o klerikalismu nemluvili pouze tehdy, když se týká těch kněží, kteří chtějí zůstat v rámci nauky církve, protože tento klerikalismus se projevuje například v tom, že někdo miluje určitý způsob modlitby nebo slavení mše svaté nebo vyučování o svátostech, ale často je to klerikalismus (maskovaný za Ducha Svatého – *sic!*) i tehdy, když se vnucují rozhodnutí, která nespravedlivě omezují náboženský život věřících, jako například v roce 2020, kdy bylo nařízeno, že je nutné být daleko od Eucharistie (promiňte, že o tom často mluvím, ale tato věc se zapíše do dějin a doufejme, že jsme se z toho poučili), nebo když někdo uráží věřící, kteří dávají přednost přijímání do úst, jak se to stalo nedávno v Itálii během velké papežské mše, což je v rozporu s ustanoveními univerzální církve kvůli osobním názorům, a takto bychom mohli pokračovat... To nejsou žádné maličkosti, protože když se osobní názory upřednostní před učením církve, je to opravdový a skutečně škodlivý a nejhorší klerikalismus, a není tam Duch Svatý, nepochází to od Boha.

Takže tento dar je službou, aby členové církve, kteří jsou nám svěřeni, nebyli vedeni někým špatným, ale aby žili v pravdě. Máme velkou a nenahraditelnou mateřskou pomoc Neposkvrněného Srdce, je to skutečné útočiště před všemi těmi prudkými větry, které by chtěly podkopat pilíře pravdy Božího slova a Katechismu, i samotnou strukturu církve.

Inspiraci pro *munus regendi* (moc vést) bychom si mohli vzít z Ježíšových slov: „*Neprosím, abys je vzal ze světa, ale abys je ochránil od Zlého. Nejsou ze světa, tak jako já nejsem ze světa. Posvěť je v pravdě.*“ (Jan 17,15–17a)

Jak nám Panna Maria pomáhá žít tuto službu?

Z toho, co jsem řekl, by se zdálo, že jde jen o intelektuální činnost a lidskou funkci řízení, avšak Panna Maria, která je Matkou, nás vede přímo ke zdroji života, k Ježíšovi, a na Zelený čtvrtek 1993 nám řekla:

„Milujte Ježíše, který si vás vyvolil, povolal a posvětil, abyste trvale přinášeli jeho Oběť, kterou dokončil na kříži pro spásu světa. Ježíš od vás žádá jen to, abyste jej milovali. Žádá to od vás s naléhavostí vyprahlého žízní, který žebrá a čeká na kapku vody; s touhou vyhladovělého, který natahuje ruku, aby dostal kousek chleba; se zápallem zamilovaného, který touží přijmout lásku toho, koho miluje. Moji přemilí synové, otevřete svá kněžská srdce dokonalé lásce k mému Synu. Vaše láska je pro jeho Srdce balzámem, který zmírňuje trpkost pocitu, že je tak málo milován v této době, ve které se lidská srdce stala ledovými, chladnými, uzavřenými do egoismu a velké vyprahlosti. Nikdy ještě nebyla Láska tak málo milována jako dnes. Vy, kteří jste jeho kněžími, milujte Ježíše, jenž je obklopen velikým chladem a všeobecnou lhostejností. Nechť je vaší kněžskou službou služba lásky pro něho. Pohladte jej něžně po jeho tváři, která byla tolikrát znetvořena; obvažte jeho hlavu probodenou dlouhými trny; polibte jeho rty, abyste pocítili trpkost jeho kalicha; potřete balzámem jeho tělo pokryté potem a krví; nahradte svou přítomností tolikrát opakované případy jeho opuštění; darujte mu život jako láskyplnou náhradu za stále pokračující zrady.“ (8. 4. 1993)

Dovolte mi na chvíli přerušit tato poselství: tyto věty, které se mohou zdát sentimentální, nás mají ve skutečnosti naučit přijmout do sebe Ježíšovy bolesti, které se opakují v naší službě, mnohé trny, které dostáváme od jiných nebo i ty, které jsou v nás samých, mnohé hořkosti, osamělost, nedorozumění a neporozumění. Panna Maria nás chce uzdravit z naší neschopnosti přijmout kříž a proměnit nás v ty, kteří odčiňují a uctívají utrpení Ježíše velekněze, abychom byli v něm zrozeni a jím oživeni.

Panna Maria pokračuje slovy:

„Vstupte s Ježíšem do Getsemanské zahrady a prožijte s ním bolestné hodiny jeho vnitřní agonie. Milujte jeho a své bratry s nekonečnou něžností jeho božské lásky. Učte se od Ježíše, který je tichý a pokorného srdce. Učte se od Ježíše milovat. I vy si uvažte zástěru, abyste mohli pokleknout ke službě bližnímu. Nechť vaším kněžským posláním je služba lásky pro všechny. Dovolte, aby ve vás sám Ježíš byl předmětem lásky.“ (8. 4. 1993)

Někdy je těžké milovat bez souzení, bez hněvu, milovat ty, kteří jsou dotěrní, tak jako Ježíš miluje nás, když uděláme, co se mu nelíbí. Ale tak, jak nás Ježíš povzuje za služebníky své církve, tak doufá, že budeme žít tento úkol vedení – *munus regendi* jako „přítomnost a působení Krista lásky“, který završuje své dílo na kříži a svěruje svou oběť Otcově nekonečné lásce.

Prožíváme Jubileum naděje: jak jsem vám psal v Okružním listě z 1. ledna 2025, každé utrpení a každý kněžský čin má věčnou hodnotu a připravuje cestu k vítězství Neposkvrněného Srdce a zároveň k věčnému životu pro nás a pro všechny členy církve, kteří ho přijímají, až do té míry, že do něj vtahují i ty, kteří ho ještě neznají.

I toto ukazuje, že Panna Maria nás chce vést k tomu, abychom byli těmi, kdo připravují vítězství Ježíšovy milosrdné lásky. Jedná se o jednání na obranu víry Božích dětí a přivedení zpět k němu ty, kteří jsou v nebezpečí, že se navěky ztratí.

„Vy kaďte vždy a s odvahou doslova Ježíšovo evangelium. Tak zůstanete v pravé víře a pomůžete alespoň malému zbytku zůstat pevně v bezpečí víry v těchto časech všeobecného odpadu.“ (8. 9. 1992)

V knězi vše slouží ke zpřítomnění spásné a kněžské činnosti Krista, Božího Syna Spasitele.

ZÁVĚR

V poslední době se může zdát, že si mnozí všímají vlastností kněžství a výsad, které Pán Ježíš vložil do této svátosti, aby to sloužilo k uplatňování sebe samých, jako by si tím někdo chtěl prosazovat privilegia malé kasty, podobně jako zchudlá šlechta, která se snaží získat zpět to, co jí bylo ukradeno. Ale není tomu tak: ve skutečnosti jde o znovuzískání toho, co určité změny minulého století zastínily

ve jménu „čistšího a svobodnějšího“ křesťanství, osvobozeného od pocitu viny, od moci nad jinými atp. Zdá se, že se jedná o politické myšlenky zrozené z posledních společenských revolucí. Ve skutečnosti církev dobře vysvětluje – a Panna Maria zdůrazňuje –, že kněžství je darem pro službu Božímu lidu, darem, který je darován ve svátosti kněžství, a to se zodpovědností: ano, opakují, je to zodpovědnost!

Navíc, v Mariánském kněžském hnutí se Panna Maria obvykle obrací na kněze a nedělá to proto, že by se nechtěla obracet na jiné – vzpomeňme na všechny ty případy, kdy se zjevila dětem, mužům, ženám, řeholnicím. Ale v tomto historickém okamžiku cítila potřebu vytvořit (jak řekla Donu Stefanovi 8. května 1972) „dílo lásky mého Srdce pro mé milované syny, pro mé kněze“. Víme, že v La Salette (1846) se již pokusila reformovat životy kněží s ohledem na tyto poslední časy, ale její doporučení nebyla přijata těmi, kteří je měli podporovat, a tak tento její pokus, řekněme si to na rovinu, nedopadl příliš dobře... A tak Panna Maria to chtěla zopakovat prostřednictvím Dona Stefana Gobbiho, jak nám vysvětlil v některých svých meditacích. Dělá to však ne jako člověk, který má k někomu sympatie, ale právě proto, aby nám pomohla žít tu volbu, kterou v nás koná sám Ježíš, její božský Syn, svátostí kněžství. Všimněme si pozorně jedné věci: Úkon zasvěcení se Neposkvrněnému Srdci pro kněze dala Maria Donu Stefanovi v září 1973; další Úkon zasvěcení se Neposkvrněnému Srdci pro řeholníky a laiky je napodobením, které sepsal Don Stefano pro ty, kteří neslaví mši sv. Pozorně si všimněte rozdílů mezi těmito dvěma modlitbami: mluví se tam o darech a povinnostech přijatých v kněžství. Je to tedy samotná Panna Maria, která chce, abychom my kněží a celá církev pochopili, kdo a co jsme, a prostřednictvím tohoto „trojího úřadu kněžství“, který je součástí učení církve, můžeme s její pomocí trochu více o nich popřemýšlet.

Musí být jasné, že toto všechno platí, žijeme-li v Boží milosti posvěcující; jinak to nemůže fungovat. Nemůže v nás plně působit Kristus Kněz, pokud my sami neprosíme o odpuštění a spasení!

„Ukažte se všichni jako moji malí synové, jako apoštolové mnou zformovaní pro velký úkol nové evangelizace, která vás čeká. Jako jsem otevřela bránu večeřadla jeruzalémského, aby apoštolové vyšli hlásat evangelium, a dala tak počátek první evangelizaci, tak volám vás všechny v tomto vašem večeřadle, abyste byli apoštoly druhé evangelizace.“ (27. 3. 1992)

Název této meditace je „Kněz a přítomnost“. Někdo by si mohl myslet, že zde mluvím o eucharistické přítomnosti Krista. Ve skutečnosti jsem chtěl zdůraznit, jak se prostřednictvím prožívání „trojího úřadu svátosti kněžství“ zpřítomňuje Kristovo kněžské jednání v životě kněze. Proto místo toho, abychom mluvili o kněžství a Kristově přítomnosti, jako by to byly dvě od sebe oddělené skutečnosti, by se mohlo spíše říci, že kněz je Kristova přítomnost, protože Pán Ježíš jedná prostřednictvím svátosti kněžského stavu, kterou jsme přijali jako nekonečnou výsadu a na kterou máme také zodpovědně odpovédět. Žijeme-li však své zasvěcení Neposkvrněnému Srdci, určitě budeme vedeni ke stále hlubšímu souladu, větší podobnosti a ztotožnění se s Kristovým kněžstvím.

„Vraťte se, pastýři církve, a buďte zase takovými, jakými vás chce mít můj Syn Ježíš! Buďte zase horlivými, zapálenými jen pro spásu duší! Buďte zase přísnými strážci pravdy evangelia! Vraťte se a následujte zase Ježíše na Kalvárii a nenechávejte se svádět ani rozptylovat světem, kterému často přizpůsobujete svůj život. Moji přemilí Synové, čím více bude tato tma zahalovat svět a církev, tím jasnější světlo bude vycházet z mého Neposkvrněného Srdce, aby vám ukazovalo cestu. Kráčejte v tomto světle! Pak budete stále osvěcováni.“ (1. 1. 1977)

Don Luca Pescatori

Překlad z italštiny: Sr. Margita Baroková OSF, úprava do češtiny: P. Jiří Polášek